

תמצית משנה ברורה

סיכום דברי המשנה ברורה ומוסקנות הבה"ל והשעה"צ

פינת הריבית נערך ע"י גמ"ח אושר בכבוד'

לא נгалו ישראל מוכרים אלא בשכר אמנה (מכילה דריש' ע"פ אי יש). ובשבת צ' אמר ר' ל' החושך בכישרין לכה בגומי דתני וזה לא יאמינו לי וגоля קמי קובי"ה דכוויוני ישראל, אל' הקב"ה אין מאמינים בני מאמים דכתיב ואמן העם וכו' אתה אין סופר להאמון שנאמר יונן לא האמנתם ב'.

גד ראה האמונה שנונגו בסה"ר אל משה רבנו צ'ב, דלא ראה שהנסין באמונה על עצם מציאות ה', בראית העלים או השגחות בעליים, ומהכ' ת"ש מרובה"ה ריששו בהם בוה. גם פשט שלא בוה היתה תעיבת גבי מי מורה יונן לא האמנתם ב'.

הנה המרגלים אמרו זו חוק הוא מננו, ובסתור פירשה רב פפא כלפי שמיא – בכילוף אפ' בעה'ב אינו יכול להוציא כליו משם. וכן ר' תמה רח'ח (شمוי' ל' ב' ט') אך אמרו שותה כז. תורף דברוי לאבר ואט הוא דלי' השערתם לא הודה בהם וכות מסקנת שהקב'ה כי ניסים לאוין בבחינות יונן עוז לאלקום', אלא מומת סדרונם כביכול אין יכול בבחינות צור לדיך תש'. ועיינ' ששהיא חורת מתחבולות היצור להחליש האמונה בתקוות הטוב מומת שאינו שיכים לטובה זאת, מוצאת שכבה חמורה התפתחותם להסתה היזר – שלא להכיר באהבת הח'ת אליהם ומטורך פרפקון בבריות יעדות להטה המבטחת – עד כדי שמחמ'ב נגיד עליהם שלא יכנסו לאראן. כך גם ל'פ' התעיבת דיען לא האמנתם כי להקדישני, שלא העמידו בפני עמי' ובלבבם את תוקף הביטול מוחולט של כל המבדלים בינו לבין אלקין, ומשום תעיבת זו ולא יוכין למינוטו לאראן.

ויגלא קמי קובי"ה מהמיוני ישראל' – לאור הדברים האמורים הרי שמעילת אמונה היה ברכ' של מומתו הכל מובהחים הם בגאותם, כי רצין ה' לא אלם מובלט כל המעניות הרוחניות – חמורות ככל שייהי – אם ר' חייק' באמנות ולא יאבדו תקוותם. ידיעים הם שרואל שכל מצב של עיוניותכם מבדילים בינוין לבן אללקום' אינו מכב בעיצם עצמותם אלא המיציאות האמיתית בישותם היא 'ד'גנומן' לעשות רצונך' אלא שאשרו רשבעיס' והוא שמעליך.

שי' סוג' מקטגוריות מגנינו – שטן ומלאכי השחת. בילוק'ש' (בשלחו רלך) "יריד סמ'" ואמר לפניו רבש'ע לא עבדו שרואל ע'י' במרקורים ואתה עשה להם ניסים'. תוכן קטרוג ה' הוא הם הרי אינם שייחסים אלין אלא שיכים לסל'א, הם בצד של', מידי השיב לו הקב'ה שיטה שביעולים וכי לדעתם עבדו והלא לא עבדו אלא מטור שעבוד ומטור טור' דעת'.

ונאייד'ר' מושה עלה אל האלים הה' ד' (תהלים סח) עלי' למורום שבתבי' מהו עלי'ת נתעלית נתגששת עם המלאכים של מעלה' (שמוי' ר' ט' ג' ו' ואבות' ד' ר' פ' ב') "באותה שעיה הוי מלאי השרת קושריין טיגוריין על משה והוי אומרים רבש'ע מה אונש כי תcordת' וכו' הוי מונגים אחריו של משה והוי אומרים מוח שיבו של ילוד אשעה לעלה' למורום".

ונמצאת המלחמה פנים ואחורה. גם אחרי שנבעט תחשוה שקיית שיש לנו ה' איזושי' שיות' לעוד בח מבעלדי' ת', עדי' נטרן בתהמודד עם טעה רונמה של מלאי השרות, טענה המהירה כמה קטנים אנו ואם אנש' אמתו אנו עלינו להזות כי בדורגנו אין מקום לשיפוט התרקרבות במיסיות מוחלתת לטבל כל העכבות כאלו אנחנו קודושים והווינו כמלאים.

אולם גם טעה רונמה זו שקר היא, וכבר אמרו חיב' אדים לדור מות' יגיעו מעש' למשיע' אבות' אברם יצחק יעקב (כע' ב' בתדא'ג' כג'), היינו שכ' האבות בבביס וחותטן להזחיאו אל הפעול ואסור להתייחס מכך מתוך תחשות הולשת הדור או היהוד.

באופן שבאמת ר' ש' (אמות ב' י' אל תרי ריש עכבר' בעני עכבר' כלול גם אל תרי חילש בעני עכבר''). אדרבה ההלש אמר' גיבור אי, אש' את רעה' יערו ואלהוי יאמור חיק, ומתרעם אמונה שחי' שועל טועים בתוננו – ותיע' זו כחחנו ומוחותנו להזחיה – עלי' להחיק עצמוני לגודלים (לשון השלה'ה שבועות נר מגוזה) כתוב ואתת ההי' לי' ממלכת הנים וגוי קדוש.

ומוכבסט, וזהו שלא יסחוט, וудיף להזכיר את המפתחת למים ע"י נカリ אם אפשר. והפמ' ר' גזה להתר בשתה הדקך אף בפתחת מולכת, ולא נהירא ע"י נカリ יש להתר.

נקוי הידים – מי שנתקלכה ידו בטיט מוקנהה בזנב הסוס או הפה (התוי' שכתב דהיוינו בתולשים, והבהיר כתוב שא' במחוברים מותה). או במפה קשה העשויה לאחוזה בה כוחים, או בסמרוטוט שאינו מקפיד את תילכלל, או בכותל, אבל לא יקנח בפה שמנגבבים בה את הידים כדרך שהוא עושה בחול, שמא יבוא לכבסה.

נגוב כס – כס שהיה בה מים או יין, אסור לנגב בה מפה, שמא יבוא לדי' סחיטה, ובשאר משקון מותר, והרבה אהרוניים מותירים גם בז' כס. ואם מונגב הרבה כת' רודב' ז' שראי' שהבגד הושר מחמת הלבישה, אין השהייה כבוס גמור, משא' כ' בגדים ממש או סוחט, ומ' מודרבנן אסור גם בשירה שמא' ייחוט, ו'יא שאפי' בלי' לכלוך השירה היא כבוס. אך כל זה כהעשרה בדרך כבוס, אבל בדרך לכלוך, כגון שמנגב ידי' בשאר משקון, אאי' המפה קשנה. ואם הолос דרבא יש להחמיר אף בשאר משקון, אף' בסמרוטוט המועד לך',adam היה לח מצד אחד נגב בו בצד אחר, מיקול בהז'ה, ולבגד השיה בדר' שאר אינו מוקפיד עלי' למוחות ביד, וישראל מיל' דידי' מטפחים את המפה לא הו כבוס. ויש מהחרים יזרו וסוברים שבמים מירובים אף בדרך לכלוך הרשיה היא כבוס, ולכן לפניו הניגזב צרי' לנער דידי'.

מנעל שיש עלי' לכלוך מותר לתת עלי' מים עד שכלה

הכלוך, אבל לשפשך צדו זה על זה כדרך המכבים אסור, וחיבא נמי איכא, דשם כבוס שיר' מן התורה אף בערו ושיער, (אםנים לעין שיטתה דעת הרמב'ם) שאינה שייכת בשיער ועור אלא מדרבן), והחפה ריש' בימי את מקום הכלוך ולהודיעו שהירה נקי גם זה בכלך שפשוף, ודעת הרבה פוסקים לאסור כבוס גם בא' שפשוף, ובעוות קשי' נחקרו הראשונים אם שיר' בהם כבוס, ואין להקל בהז'ה, ובכלי עץ לכוי' אין חssh כבוס.

בגד שיש עלי' לכלוך ואפי' רוק בעלמא, אסור לתת עלי' מים

כלל, דשראיתו هو כבוסו, והוא בכלל מלון וחיבב, ולא בדוחק שמא ייחוט. ולכן אין לשפר מים בתספורת בכל, ולא בדוחק שמי' המודולדים, אין להסתכל בה בשבת, שמא ישבח ועשה כדרכו בחול, ואפי' אם הוא קבועה בכותל וא' לא להסיר בה אסורה משום לא פלוג, אבל מראה שאין בה שש' זה, כמו מראה שלנו שעשויה מזוכנית, או מראה מומתכת שאינה דקה, מותר להסתכל בה בשבת, אף' אינה קבועה. ועיינ' יו' ס' קנו' באיזה אופן מותר להסתכל במראה.

סימן ש"ג

כפי שהtabbar בסימן ש'א' בגדים ותכשיטים אין בהם איסור הוזאה בשבת, אמם חכיזים גוזו שלא פטאת דבריהם סויימים בשבת, שיאו יבוא לטלטלים שלא בדרך מלבוש. ובסימן זה יtabbar הוזאה לאש' שבת, אלא תכשיטים וכדום אסורה משום לא פלוג, אבל מראה שאין בה שיש באשה דקה מידה, שמא תסיר לזרע טבליה כיו' שם חוץ'ים, או שהאהה תסירים כדי להראות להברותה או מוחמת בשזה. לעיל' עוד מים, כגון ע"י ניוב, הפמ' ג' אסור לפ' הדעה הרואה, וכן מושמע בעילת תמיד, והבהיר כתוב שיל' שבדרך לכלוך מותר לכוי' ע. ועי'.

ג'וב הידים – לדעת השו' ע' א' שאין איסור מודינא לנקח את

הידים במפה, מ' טוב לנגבם בכח זו בז', ולהסיר מים מנטה קודם קודם שינגבם במפה. ולදעת הרמ' א' אין לחוש כל' יכולתו, קודם שינגבם במפה. וכ"ש שיזהר שלא טיל בגד למים. בחות' צימר או פשtan א' או רצועות שברארשה, שמא תצטרך לטבול ותסירים ותבאו לטלטלים, ואם החותם או הרצועות קודם קללוות בשערה מותר כיון שאסורה לסתור הקלעה בשבת, ויש מישואר, ואם הם מעשה אריגה והם חלולים ואינם מוחדים מותר, כיון שאינה צריכה להסירים, אך אם החותם מטונפים בגד שדרך להקפיד בחול על המים הבלועים בו, לדעת המ' א' אסור שמא לא יבוא לדי' סחיטה, והפמ' ג' כתוב שדוקא בימים מורבים חוששים, וכן פסקו הא' ר' והתו' ש' להקל בנגב הידים. אבל אם נשפר מים על השלחן וכדו', לכוי' ע' אסור לקחו בגדי' סחיטה. וכותב הרמ' א' שМОתור לאם לנגב ידים בגד שטהטי' בו תינוק מי' גללים, כדי לבטל שתוכל לברן ולהתפלל, ולא רוק לבטול. רגלים מועטים, כגון שטהטי' התינוק מים בגדי' וuber מעת לבגד האם, ועיינ' זהה בסימן ע' (ו'), ולהת מים או לטלול ידים על הבגד אסור כיון מותכו'ן לכביס אלא רק לבטל את המים רגלים, ולכן טוב שלא לחתך תינוק בחיקו בשבת, אם לא ע' כה, פ' ישתי. ואם יש' צואה על הבגד אסור להעבירה אפי' ע' ניגוב הידים בגדי' ואפי' גם גללים, כדי לבטל שתוכל לברן להתפלל ולא רוק לבטול.

חויטים שבצואו האשה מותר לצאת בהם בשבת, כיון שהם רפויים וא' ע' להסירים בשעת הטבילה, ואן לחוש דילמא שלפא ומוחיא כיון שזה אינו תכשיט, אבל קטלא' שבצואו אלה אסורה לצאת בה אפי' איננה תכשיט, מפני שמהדקה אותה כדי שתיראה בעלתبشر, וצריך להסירה בשעת הטבילה מושום חייצה, וחוששים שתבואו לטלטלת.

איסור מלון

הקדמה – מלון הוא אחד מד' מלacons, והוא שיר' בצד מס' פשתן או שאר מינים שדרכם בחומה פשתן בטלבן, בכל אופן שדרן שתילבו על ידו. והמניח פשתן בחומה לאחרו אירגתו וזרוק עליו מים כדי שתילבן גם זה בכל מלון. ושערו מלון הוא חות' ארכו ד' טפחים. והמכבס בגדים גם בקשם, אמנס בעורות לא מיקרי כבוס עד סיה'ה כבוס גמור, משא' כ' בגדים ששריריהם (לבנים או צבאים) היא כבוס. י"א שרירית בגדים היא כבוס דזוקה כבש בעורות רכים, יש' אסוריים גם בקשם, שמא' יבוא לכבסה.

ההגדה הושר מחתמת הלבישה, אין השהייה כבוס גמור או מכבס ממש או סוחט, ומ' מודרבנן אסור גם בשירה שמא' ייחוט, ו'יא שאפי' בלי' לכלוך השירה היא כבוס. אך כל זה כהעשרה בדרך כבוס, אבל בדרך לכלוך, כגן שמנגב ידי' בטל שפשוף. והימים של' דידי' מטפחים את המפה לא הו כבוס. ויש מהחרים יזרו וסוברים שבמים מירובים אף בדרך לכלוך הרשיה היא כבוס, ולכן לפניו הניגזב צרי' לנער דידי'.

מנעל שיש עלי' לכלוך מותר לתת עלי' מים עד שכלה

הכלוך, אבל לשפשך צדו זה על זה כדרך המכבים אסור, וחיבא נמי איכא, דשם כבוס שיר' מן התורה אף בערו ושיער, (אםנים לעין שיטתה דעת הרמב'ם) שאינה שייכת בשיער ועור אלא מדרבן), והחפה ריש' בימי את מקום הכלוך ולהודיעו שהירה נקי גם זה בכלך שפשוף, ודעת הרבה פוסקים לאסור כבוס גם בא' שפשוף, ובעוות קשי' נחקרו הראשונים אם שיר' בהם כבוס, אין להקל בהז'ה, ובכלי עץ לכוי' אין חssh כבוס.

בגד שיש עלי' לכלוך ואפי' רוק בעלמא, אסור לתת עלי' מים כלל, דשראיתו הוא כבוסו, והוא בכלל מלון וחיבב, לא בדוחק שמא ייחוט. ולכן אין לשפר מים בתספורת בכל, ולא בדוחק שמי' המודולדים, אין להסתכל בה בשבת, שמא ישבח ועשה כדרכו בחול, ואפי' אם הוא קבועה בכותל והחפה ריש' בימי את מקום הכלוך ולהודיעו שהירה נקי גם זה בכלך שפשוף, ודעת הרבה פוסקים לאסור כבוס גם בא' שפשוף, וכ"ש שיזהר שלא טיל בגד למים. כתוב הרמ' א' שבגד שאין עלי' לכלוך כתוב שיל' שבדרך לכלוך מותר לתת עלי' מים מועטים, א' מכובדים זהה לכביסו, ומים מירובים אסור אף בז' מוכבדים אסורה אף בשיר' שמא' ייחוט, ואם מונחו מנטה קודם לכביסו, גזירה שמא ייחוט, ואם מונחים שיר' מנטה קודם לכביסו, וכ"ש שיזהר שלא טיל בגד למים. מונחים כביסו, גזירה שמא ייחוט, ואם מונחים מנטה קודם לכביסו, וכ"ש שיזהר שלא טיל בגד למים.

ג'וב הידים – לדעת השו' ע' א' שאין איסור מודינא לנקח את

הידים במפה, מ' טוב לנגבם בכח זו בז', ולהסיר מים מנטה קודם שישאר עם המים מותר. ויש אמורין שאר' בגדי' העומדים לכביס, (א' כ' מ' המשרה כביס כבב' מטפחים לאסור כביס גם בא' שפשוף, ובעוות קשי' נחקרו להרשותו וזה כו' עוד מים, כגון ע"י ניוב, הפמ' ג' אסור לפ' הדעה הרואה, וכן מושמע בעילת תמיד, והבהיר כתוב שיל' שבדרך לכלוך מותר לכוי' ע. ועי').

חויטים שבצואו האשה מותר לצאת בהם בשבת, כיון שהם הוזאה בשבת, אמם חכיזים גוזו שלא פטאת דבריהם סויימים בשבת, שיאו יבוא לטלטלים שלא בדרך מלבוש. ובסימן זה יtabbar הוזאה לאש' שבת, אלא תכשיטים וכדום אסורה משום לא פלוג, אבל מראה שאין בה שיש באשה דקה מידה, שמא תסיר לזרע טבליה כיו' שם חוץ'ים, או שהאהה תסירים כדי להראות להברותה או מוחמת בשזה. לעיל' עוד מים, כגון שטהטי' התינוק מים על השלחן וכדו', לכוי' ע' כה, פ' ישתי. ואם יש' צואה על הבגד אסור להעבירה אפי' ע' ניגוב הידים בגדי' ואפי' גם גללים, כדי לבטל שתוכל לברן להתפלל ולא רוק לבטול. רגלים מועטים, כגון שטהטי' התינוק מים בגדי' וuber מעת לבגד האם, ועיינ' זהה בסימן ע' (ו'), ולהת מים או לטלול ידים על הבגד אסור כיון מותכו'ן לכביס אלא רק לבטל את המים רגלים, ולכן טוב שלא לחתוך תינוק בחיקו בשבת, אם לא ע' כה, פ' ישתי. ואם יש' צואה על הבגד אסור להעבירה אפי' ע' ניגוב הידים בגדי' ואפי' גם גללים, כדי לבטל שתוכל לברן להתפלל ולא רוק לבטול.

חויטים שבצואו האשה מותר לצאת בהם בשבת, כיון שהם רפויים וא' ע' להסירים בשעת הטבילה, ואן לחוש דילמא שלפא ומוחיא כיון שזה אינו תכשיט, אבל קטלא' שבצואו אלה אסורה לצאת בה אפי' איננה תכשיט, מפני שמהדקה אותה כדי שתיראה בעלתبشر, וצריך להסירה בשעת הטבילה מושום חייצה, וחוששים שתבואו לטלטלת.

במה בהמה יוצאה בשבת

האדם מצורע שבעיל ורמי שברשותו לא יעשה מלאכה בשתב, דהיינו "למען ייחו שור מכוון", ולכן אסור להשליך או לחשוך בעיל רמי ולכרי אם התכני עיר איטם מלאכה שבשתב כUMBRA (רמי), ובכך ימין זה יביא עני תבשיט ברכמות מלמאת גזואה, דיש לדברים שמה כלובשים ונורו גוזרים תצא איטם, כגון דברים העשויים לשמשות הבהמה, ויש דברים שנחשבים משאיו ואסור שהבהמה תצא איטם, וכן יש דברים שאסורים שמוא פול' ויבור העבילים לטולטול או שמשות פריאות הען.

איסור יציאת בלילה בדבאים שאינם נצרים לשםירתה – כתיב "למען ינוח שורך וחמוורך", והיינו שהזיהיר תורה שגם בהמה (וכן עופות ושאר בעלי חיים) ינוח בשבה, וכן איסור שהבהמה תצא עם דברים לרהור', אמן דבר הנוצר לשםירתה בהמה שלא תברה, או לשמיירת גופה או צמורה וכדו', הי' כתכשטי ומוחר כמו לבוש לאדם, אבל דבר שאין משתרמת בו, או דוחי שמיירה יתרה הרבה, או שהוא לנוין, אסור שתצא בו, ודבר שהוא מעט יותר מהשמיירה הנוצרת מותו, דא"ל זכמצם.

אייה דבר נחשב שמיירה ומותר לצאת בו בבהמה הנכרצה להה – נאה יוצאת בזמנא והינו טבעת ברזל שבוחטמו, אבל לא כרכושן של ברזל (פרומגניא) או אפסר שאינם מספיקים לשמיירה. והחומרו ליבר מותר לצאת ברון ברזל או באפסר, אבל לא בזמנא דהו ניטירואת יתירואת, ובאשר חומרו אוף רון ברזל הרוי ניטירואת יתירואת. והגמל יוצא באפסר אבל לא בזמנא דפזרלא, וברון כרול ניטירואת. פדר או חמור יוצאים באפסר, אבל לא ברון ברזל, ווסט יוצא מותה. פדר או חמור יוצאים באפסר, אבל לא בשנייהם חד דהו ניטירואת יתירוא, באפסר או ברון ברזל אבל לא בשנייהם חד דהו ניטירואת יתירוא, ולא יצא בהחבל הקשור בפיו מפני שאינו משתחוו בו, ופורה אסורה לא ליצאת באפסר. אמן כל בהמה שעס Kirby רעים, מותרת ליצאת בכל דבר הנזר לשמיירתה, אעפ"פ ששאר בנות מניה אין גנרות לה.

בדבר המתוורת לצאת באפסר, מותר לצאת אף בחבל הארון שיוצא ממנו, כשהוא כrhoן סביב הבזואר, ומושמע מרשי"ה הר' ישאע"פ שהחבל כrhoן בחוזק שאין אדם יכול להנכים ידו בין האפסר לצואור מותה, אבל דבר שדרך כל אדם לעשות אף בחול לנוני לבהמה לא יחו משאו, אבל התוס' ורבינו ירוחם סוברים שני אסרו בכל ענין, ורק בריפוי שעשצת מוחחבל תלוי מותה, שהרי

כמלבש לאם, וכן אלים יוצאים מבנים (עור שקשירים תחת זכרותם כדי שלא יעלו על הנקבות), וחלות יוצאות שחוזות (קשורים אליה כלפי מעלה כדי שייעלו לעיל והעיזים הזכרים), או כבונות (בגד שקשורים כדי שהצמר יישאר נקי), והעיזים יוצאות צוותות (קשורים ראשי הדדים כדי שייצטמקו דידיהם ולא יהלבו), ואפאי' קשור שם כיס שרי, אבל אם קשור כדי לשמור שחולב לא ייפול לאזרע אסרו, כיון דלא מידהך. עוד מברואר להלן (סעיף "א") שמהות שהבהמות יוצאו עם אגד שעל גבי המכיה, ובחולות

מודעת-ה – המור יוצא במודעת (כminor אוקף גודל שמנחים על החומר כדי שייתחמו, דהיינו אפי' בתקופת תומו קריילא ליה, אמנים אם לא היה קשור מערב שבת אסרו), ושאר הហמות אסורתו לצאת במודעת לפי שאין הצינה קשה להם, ומוטר לתת מודעתה בסבב כדי שייהי עליו בחצץ, דהיינו הצינה אן והששים לטירוח, ובלבד שלא ישרנו אפי' בקשר שאינו של קיימא, מפני שהוא שצרך בהתקרב ונמצא מסתמן בעילוי חיים, ובטוס אסרו כיוון שאין לו ציער צינה והו טירוח שלא ללזoor, והגר"א כתוב **שלדרש'** זה מותר בחזר בכל הហמות ותוב שפשתא דמעשיהם ממש כדברי ר' זעירין, ובזמן שהחזר גדול או בימיות החנה שזהובים רבים ומצעדים את הסוס, מותר להניח עלי' בחזר מודעת או איזה גatz, אך יותר יש לעילו במודעת אסרו בין מומחה לבין מורה נזיר ברב ורבו נזיר אבון/רב ורבו נזיר וכו' וויאנו יוניברא נזיר וכו'.

רבו מזוודה שהעבד ישבות מלמלה, ואפי' ממלכת העבד לעצמו. ומוטר להסבירו לנו כי בימות החול ולהתנות של יא' עשה עמו מלאה שבשת, אכן שבמהותו כביהי גזונה אסור, שאני הכא שהנכוו לא' עשה מלאה בע' של העבד, והעבד נאם על זה.

עבד שלא מל וטבל אבל קיבל עליו שבע מצוות בני נח ושלא

לעבד עבדה זהה אפל בשיתוף, והוא קני לישראלי קני הגות, והזהורה הדרה ללבו למונע מלעשות עבורה מלאכה בשבת, אפל לא ציווה להדי לא שustersה, ואפי' מלאה דרבנן, ייש מקילים בדרבן אם לא ציווה לעשורה. וכן אסור מדאורייתא לכל ישראל לא צוותו לעשות עבורות מלאכה בשבת, אבל העבד מותר לעשות מלאכה לעצמו, כגון תיקון בגדיים, או למונות יותר ממנה שננות לו רבו. והוא שעשוה מלאכתם רבו וניר שאינו עשה זאת לדעת רבו, אין רבו מוץוה להפיש, ובישראל אחר שאינו רבו אם העבד או הגיר תושב עשויה מאילו ואין כאן אמרית ישראלי מותר (ולפעמים מדרבנן צריך למחות בידו, כמבואר בסימן ר'ב), אמן אסור מדרבנן להנות מהמלאכה בשבת כמו בכל נרכי שעשה מלאכה עבורה ישראל. וזה תושב השוא כי, הרשות' מסתפק אם מותר שישראל לרבות כל ציוו, ובהופסט שבת משמע שמייל בזה, ובמור'א ממש שמצויר בו. שמצויר בו.

עבד שלא מוטבל ולא קיבל עליו שבע מצוות והוא קני לרבו קני הגות, דינו שהוא לעבד שקיבל עליו ממצוות, ולכן אסור מדאורייתא לרבו או לישראל אחר לו מור לו לעשות מלאכה בשבת, ואפליו לצורך חולה שאין בו סכנה, או לומר לו שייתעטך במת' ביו"ט ראשון, (ואפי' אם הוא עבד ע"ז), ורק בפיקוח נשפה מותר. וזה שאן האיסור בעבד זה אלא לרבו, אבל לשאר ישראל דינו כאשר אמרה לכלרי, שאן איסורה אלא מדרבן, ומותר לעשות צרכי חולה שאין בו סכנה וכדו', אמן אם עשה מלאכה בשבת והשכד לרבו, הרי כעשה מלאכה לרובו, ז"ע. וא"ש שאר רבו אין מוזהר עליין, ולמענה ש' להחמיר כדעה הראשונה, ולענין שרואין אחר אפשר שיש להתייר מטעם ספק פיאקה, אך אין הס' הזה מתחפה.

צ'יאת עבד בחותם העבדות - עבד שרבו מזווה על שביתתו
 אסור שיצא לזרה"ר בחותם שעשה רבו להראות שהוא עבד, אם
 החותם הוא ממתקת (שהוא חשוב וסביר ובודא לטלטלו), או בחותם של טיט או בחתם תליי בכוסתו (שהוא יסביר ופוחד שרבו)
 יאמרו שהוא שרבו כדי להראות שהוא בן חורין ויקפכל טליתו כדי
 שלא יראו את מקום החותם והוא נושא על כתפו, ודמי הטלית
 למושאיו, ולענין לאתה החזיר הב"ח מיקל הא"ר חולק, אבל החותם של טיט
 התליי בצדאו מותר לצאת בו לזרה"ר, (כאן לחוש שיש לנו כאן
 שאימות רב עליון, ואם ישבר אין לחוש שיביאנו בידו כיון שאינו
 ראוי לכלום וגם אין סימן עבדות אלא כשהוא בצדאו או
 בכוסתו), ואם עשו העבד לעצמו אسو בכל עניין.

דין גר תושב ושכיר

נזכיר גמור שהוא שכיר אין רבו מזווה על שביתתו, אף' והוא שכיר לכמה שנים, ואפי' מלאתך רבו אינהASA אסורה מודאויתא, והاملאות שמוטר לשעותם לתחילה ע"י נכרי מותר גם על ידו. ואם קיבל על עצמו זו מצוות בני נח, דיןוagar תושב כבלקמן.

שכיר שקיבלليلו מצוות הנזונות בעבד, דעת המ"א שאין רבו מזווה על שביתתו, ודין כגר השוב, אבל הוא עצמו אסור במלואה אף' לעצמו, והבה"ל כתוב שאין בטלין כלום כיון שאנו בטל כל הבלתי הנזונית, ואינו יכול לשבות בשבתה, ומן אין יכול לטלין כלום בטל כל הבלתי הנזונית, אבל מילול ובלבול יש שאלת, וכותב אילוי כוונת חמוץ טבאהת דינן כגר השוב, אלא ס"ל שטם הגורש השוב ויביר לשלומרה. בתחרות גירושו לטל כל יתר מני מצוותים, ואם קיבל לטעמו שבת מותר ויביר לשלומרה.

מקום שעבדים שממעאל דתם לדת ישמעאל יוצאים להורות, נסתפק מהרי"א אם דינים כשייכי, וודעת האחרוניים להחמיר בה, ואם אין לו רשות לפיזיון להפקע עצמו בהרמות הרוב גזרו איזה איזה

막ום שגור המלך שאין מי שאינו מודת יכול לknوت עבד
дин העבדים בסכירות, יש חולקים וסוברים שהם בזה גופם קני
ליישראאל, וכחשי שפוערים מס עברו העבדים לכלי' גוףם קני
ואסורים במלוכה. (וכן לkolא שכיל עבד לישא מנזרת, שפהחה
יכולה להנשא למיזור).

גר תושב והינו שקיביל עליו ז' מצוות
מלacula על ידי יוכן ואמפי אינוי רבו, וד'
גר תושב בזמן שאון היובל והוג, וכן אמי
לקבל כי אם ז' מצוות, והוראה ז' חולק,
ומומר או קראי אסור לומר להם לעש
ג'... דבנין נסחנות "לטביה ורבה".

האידן נָגַן הַנְשָׁמָן לִזְאת בְּכָל הַתְּכִשְׁתִּים, אֲפִי "בֶּרֶה" שְׁלֹמֹן
י"ו" שָׂהֶד בָּרָא אָסָר מִדְּנָא, אַלְאָ שָׁאֵן לִמְחוֹת מוֹשָׁם דָּמוֹטָב שִׁיחָה
שׁוֹגָגָה וְלֹא מִזְוִיתָה, ע"פ' שְׁלֹדִינָא לְסֻמּוֹ כ"כ עַל הַחֲתָרָה הַלְּלָה. וַיַּשְׁמַלְמַדִּים זֶכֶת שְׁמַנְגָּה הוּא לְפִי הַשִּׁיטה הַאֲחֻרְנָה הַנְּגִילָה
שְׁמַתִּירָה לִזְאת אָפִילּוּ חַצְרָאַנְהָה מְעוֹרֶבֶת, וְכֹוֹן שָׁאֵן לְנוּ רָהָה
גּוֹמוֹרָה אֶלָּא כְּרֶמֶלִיטָה, הַוי חַצְרָאַנְהָה מְעוֹרֶבֶת וּמוֹתָר, אֲמָמָן הַשׁוֹעֵב
עַצְמָוֹן סָבוּר שִׁישָׁ לְנוֹהָרָה. (וְאַנְיַי גָּזָר בְּכְרֶמֶלִיטָה אַטוֹ רָהָה רַכִּין שְׁלַמְכָרְבָּה
פּוֹסְקִים אַיְן לְנוּ הַיּוֹם כָּלְלָה וְרָהָה. וְהַשִּׁיטה הַרְאָשָׁוָה סָבוּר בָּה לְכוּעַ) דְּכְרֶמֶלִיטָה גּוֹמוֹרָה מְחַצֵּר שְׁאַנְהָה מְעוֹרֶבֶת, וְאָסָר בָּה
וְהַרְמָמָה אֲמֵבָא ש"א עַוד טָעַם לְהַתִּיר, שְׁכִיּוֹן שְׁהָיוּם הַתְּכִשְׁתִּים
מִצְוִים וַיּוֹצְאִים בָּהֶם גַּם בְּחֹלוֹ, אַיְן לְחַשּׁוֹשׁ שְׁתִיסְרִים לְהַרְאָותָם.
אֲמָמָן כָּל דָּבָר שְׁחִיבִים בָּוּ חֲתָא, כָּגּוֹן טְבֻעַת שִׁשָּׁה עַלְיהָ הַחֲוֹתָם
לְאַשָּׁה אוֹ שָׁאֵן עַלְיהָ חֽוֹתָם לְאִישׁ, אָסָר אֲפִי' בְּכְרֶמֶלִיטָה לְדִין אֵין
אֲפִי' בְּחַצְרָה, (אַבְלָא אַשָּׁה בְּטְבֻעַת שָׁאֵן עַלְיהָ חֽוֹתָם פָּטוֹרָה דָּהָר
(הַרְבָּשָׁיוֹן).

וַיֹּאמֶר בְּזִמְן הַזֶּה שָׁנָגָו הָנָשִׁים לֵצֵאת בַּתְּבֻעַת שָׁאן עַלְיהָ חֹותֶם הַרְבֵּי זֶה לְהַמְּכַחֲשֵׁת וְשָׁרֵי, וְאַזְן לְמִחוֹת בִּזְדַּקָּה מִיקְלָה דִשׁ לוֹ עַל לְסִמְךָן, וּמִבָּעֵל נְפֵשׁ לְאַיְצָא בַּתְּבֻעַת כָּל מְחוֹץ לְעִירָבָה. אַפְּשָׁתָה שְׁכִינָה שָׁנָגָו הָנָשִׁים לֵצֵאת בַּתְּבֻעַת שִׁישׁ עַלְיהָ חֹותֶם, הַרְבֵּי הוּא להַקְשִׁיט, וּמוֹטוֹר לְסִבְרָא אַחֲרָונהַ הַנִּילָן.

תיקון הראש והשער בשבה

בביג'ת פנ' האשה בשבת – סדור לאשה להעדר סrk (צבר) אודום על פניה, או לכחול העיניים, או לטוח על פניה בצל צביעה מDAOРИיתא על ערו האדים, ויש ואשונין שפסקו שפוקת וגודולן ומלחת ריחת חטא), ובחשפה איזו שאשה לא תקונה פניה בגבינה שיש בו סrk, וממשמע שאסור אף אם אינה מתחוננת לצביעון דהוי פסיק רישיה, אטמנ באיש שאין דרכו בקר לא מיקרי צובען כמו שמורת בן לאיש בין לאשה לאכל תותים ושאר פרירות ה挫ועבנה. אך פ' שצובע פnio וידיי בעת האכל.

אסור להחליק את השערות בחבל מוהתקר ומעורב במיני בשמיים דנראה דיש בהם מושם ממורה, וראוי להזיר בני ביתו על זה.

קליעת שיעיר – אסרו לאשה לקלווע את שערת שבת, מושע דדמי לנון, (אן בה מושם איגיה כין שזה מחבר, ועוד שאיל סופי להתקנים, והולקו הרואשים אס דבד שעמדו קרבם השבוי נשב התקנים). וכן אסורה לסתור את קליעה דדמי לסתור, ובקליעת הולשה אסורה לסתור מהשורה דמי לחולדה בעץ, אבל לחולק שער, לדערן וזרע מורה, וודרמן' מאכיא שיש אסורים מחשש תלהש, וההזהר להתייר רק באצעב ולא בככל. והוקלווע נימין תחולש חיב' מושע אוורו, (אבל בancock ברראש בראש לא חשיב אריגה). וכלייעת פאורה נכרית אסורה ממשום דאסיך דאך אין נימא שאין סופה להתקנים נסוע.

אסורה מודרבנן כמו שמצינו בכותב, ומ' אין כדי למזרות במזקון שללא ימושו לנו

סיכון - אسوו לסרוק במסarak שבת א'פ' במסarak העשו משייען חזיר, אך שאינו מוכoon לתליהה, הוי פסיק רישיה שיתלשלש עשוורו, (ואף למ"ד דפס' ר' דלא ניחא לה שיר, מ' כיון שהוא וצוה בהפרדה השיעוורה וזה א"א לא השתה השיעוורה והי' כפער דזיניא לא) והוי גולדלינג דגוזז, ("א שם למ"ד מלאה שא'ג' לגופה פטוח, הכא חיב, יש פטרום, ואיסוףם, יש פטרום, ויש גולדלינג). ובגמ' אריאנה שרطען ממשם שכונתו להשר נימין ישי ליעץ. והמודלדים, וגם שאסרו א'פ' במסarak ורק שאיו פסיק רישיו להשר השערות, אא'כ אין כוונתו להשר את הנימין. ויש גאנשין המקילים בזה, אויל עליינימ שכך רוואות, ואוי לכל חכם להזהיר בעייר על זה, ולהרוח ולפספס שעשותיו ולהפרידים ביד ולהחונית בצעפוני מותר, ואני חושש אם נפל שער כיוון שאין כוונתו לו זו ולא הו' פס' ר', וכן מותר לתקן מעט את השיער בכל' העשוי משיער חזיר ביל' לסרוק, ובמסarak אسوו גם בזה, ונגагו שהקלת העשו' משיער חזיר יהיה מיוחד לשבת, כדי שלא יהיה מוחדר בעובידן דחול. ואסוו לאשה לפקס שערה, והצין מוסיק בשן טוף מטב, ואנברוטה הטארטינה בוה שכתהראושן כוונת א'ן תחש שערת היין, ובלושביבם, הה אسوו משם דנדי לבין, ומשמע אשא רוק' לא סוקק יפה אسوו א'פ' לתקין מעט בסוקק.

סימן ד"ט

שביתת עבדו

מצואה על האזון לשמרו שעובד לא עישר מלאכה בשבט, דכתיב "לא תעשה כל מלאכה תחתה וכן נברך ונברך ואמרת ושור ומכויר לכל המהיר וזה אשר בשעריו, ולמען יי'ווע בעדר ואמרת כבוד".
והנה יש 'ם' מזכירים בפירוש: 'א' הקונה כבוד כענין האה' מאל ומובליל אותו לשם עבדות, ו'ב' משקפת גירות והוא רבי במצוות אה'ו.
וככל עליו 'ם' מצוות בני נח דינו כבר תושב, ואסרו מן התורה לצות וובל ווק קיבול עליו 'ם' מצוות בני נח דינו כבר תושב, ואסרו מן התורה לצות

עבד שמול וטבל לשם עדות וקיבל עליו כל מצוות עבדיך
וברינו לבר אבשאנו ברוגה אורה לילשיות מלך בישוב גורן
עליו העשות מלאכה לשאל בלבנה, דעוי כתוב יי'ונפ'ן בן אמרת והגר' ז'

תורת הבית

ע"י קיום המצוות והחוקים היה ניון מזוי השכינה לנצח – הנה בעשית החוקים ניכר שיש באדם ראת שמי, שהרי איןascal מוחיבם, ואוכנום גם את שאור המצוות צרין לעשיות מחותמת ציווי ד'. והנה אדם שחסר לו בעשיות המצוות ייחסרו לו הטוב המזומן לנפש בעולם הבא, והנה אף שככל עונשי הగיהנים הם צער ונורא, מ"מ לאחר זמן מסויים יפסקו, אבל גם אחרי שגמר לקבל את העונש על העבירו, יצטער על מה שלא הכין ממשיק תורה ומעשיהם טובים בחיזיו, וזה עונש נצחוי, וכדי לאדם לשובל כל עונשי הגיהנים, כדי שלא ישלו ממנה את חלקו בעולם הבא, יוכל להנות מזוי השכינה לנצח. (פרק ט').

לנ匝ח נזהים כאילים לא יפתח פי, וגם קיומ המצוות תליך בלימוד התורה, ומאיידך אם ילמד את בנו תורה ודאי הקב"ה יידאג למזונותיו, ועלינו לחזור ללימוד את הבנים חומש עם רשי", ולא לדלג שם דבר, ואוח"כ להתאמץ ללמד תורה שבע"פ. וכן חייב על כל קהילה להתאסף ולבקש תחכחות אין להשיב את הבנים ללימוד התורה שככתב ושבע"פ. (מאמר עלavanaugh של תורה).

ענער הקב"ה על החורבן – פעם אמרת נכס ר' צדוק לבי' המקדש וראה אותו חרב, אמר לפניו הקב"ה: רבונו של עולם אבי שבשימים החורבת את עירך ושרפת את היכלך וישבת שלות ושקטת, מדי נתמננס ר' צדוק, וראה את הקב"ה שהוא עומד בהספדים, ומלאכי השורת מספידין אחריו, ואמרו הוא אמנה יורשלים. וכן רבי נתן ראה את הקב"ה שהוא שווה זוזוף ועומד על חורבן ביהמ"ק ועל ישראל ש gal.

כללות בבל – על הנרות בבל שם ישבנו גם בכינוי "גוי", מלמד שבכו ואחר כך שתקו ואה"כ חזו ובעכו, כיון שצרכו את ציון בכו וגווע געה אחת, ואח"כ כשאמרו להם "שיירו לנו משיר ניצנון" געו געה שנייה, והרגו בהם הכהדים תילוי תילום של הרוגים, ואמרו להם הליים שוטים שביעולם, אילו שרנו שירה להקב"ה לא גלינו מארצנו, א"כ איך נשיר את שיר ד' על אדמות ניכר. באotta שעיה ביקש הקב"ה להחריב את כל העולם כלו, ואף כסא הכהוד ביקש להופכו. ובאותה שעיה טל נבוכדנצר עצה בלבבו ואמרו: יודע אני שאומה הזאת חזורת בתשובה היא, ויד אלקיהם היא פשוטה לעושי תשובה, שמא יעשו תשובה ויקלים ונמצא אני מותביש, מיד העמיד עליהם משמרות והיו מוקדים עלייהם בלילה שלא יעשו תשובה. אמרו מלacky השרת והנביאים לפני הקב"ה, רבענו של עולם אל תתן עמרק ונחלתך בידי עכו"ם, אבל תמוסור את בניך ביד נבוכדנצר הרשע שנואיך, עבר הקב"ה על דבוריhem, עמדו נבוכדנצר הרשע והחריב את רושלשים ושרף את בית המקדש והגלה את ישראל לבל החריג את הטובים ברוחב, אמר הקב"ה אני לא צויתי לך את הרשע לעשות כל קרב הרעה אלא מעט, מושום שעברו על דברי התורה. וכשבא נבוכדנצר הרשע להקיף את רושלשים, נתקצצו כל ישראל שהו יושבים בערי יהודה בנימין והיו יושבים בתוך ירושלים חבורות חבורות, כאשרgalת אומות נבוכדנצר והגיעו למני פרת ושתנו אותן.

הרגו בהם יתור ממה שהרגו בהם הכהדים, וכשהיו מוחלclin בדרך היו אומרים "אלקים אל דמי לך", השיבה רוח הקודש אותם ואמרה להם שוטים שבולום כשבודתם ע"ז געל ההרים ועל הגבעות וכי לא אמרתם מי הוא אלה שהוא רדר בעולם, וככשיו אתם אומרים "אלקים אל דמי לך", ואעפ"כ נתגללו מיד וחמיו של הקב"ה ועור עלהם בני קרכח שכבר מתו, ונתקעטו בגדיהם ושיבו לפניום ואמרו עליהם קינה, ולא עוד אלא שירד הקב"ה בעצמו ובכבודו ממשמי שמים העליונים ממוקם גדו ותפארתו ומקדושתו שמו הגדל, ונשא הוא בעצמו עליהם קינה, בא ואורה כמה חמיו של הקב"ה מורים על ישראל לעולם, אף אם כל מיהם היו עובדים ע"ז כיון שהם עושים תשובה קלה הוא בוכה עליהם מיד, לפי דרך אתה למד שבכל דור ודור שהקב"ה מוצא בני אדם צדיקים וחסידים הוא טופח שני דייו זו על זו ונונטן כנגד לבו ובוכה עליהם בין בסתר בין בגליו, בסתר לפיו שהוא גנאי לארץ ישראא בוכה לפני השועל וגנאי הוא מלך שיבכה לפני עבדיו וגנאי הוא בעל הבית שיבכה לפני פועלו. ובכל שנה הקב"ה בוכה, מכללبشرם שהוזכיא מביתו את אשתו ובני שרכחו עליו. וכשהיו שראל הולclin בגולה נתעלם מכל בריה סרחות של ישראל, עד שבא הקב"ה ואמר להם שבטכבר שתי דמעות שהרי

עשו לפני אביו, אך בא לעשות וצון שער. אין ביהמ"ק נבנה ביד האדם, אלא בידו של הקב"ה בלבד. מצמור לאסף אלוקים באו גויים בנחלתן"- היה לו לומר בכני ונמי וקינה לאסף, מה תלמוד לומור מצמור לאסף, אלא אסף היה נביא ושמח בדבר, כיון שראה בבנואה שיטבעו שעריו ירושלים, וראה ג"כ בנבואה שלעתיד יעל השערם מן הארץ, מיד אמר מי שעמיד לבנות את ירושלים ולעלות את שעריה הוא יעלה את קrho אבֵי אבָא מן ה الكرקע. וחורבן אלכסנדריא של מצרים- אלכסנדרוס קיסר תפס אלכסנדריא של מצרים שהיה בה עשרים ומאה רבועה של בני אדם, והיה מפתחה אותם לדברים, ואמור להם צאו וראו שטמנדו ברכבתם דבש שלא ברא אוניה זו טולמות רעה

שיהיה عمل האדם לעצמו ולבניו רק לשם שמיים - הנה כל בעלי החיים כשבראו יצאו מואדרתו גופם עם נשמהם יחיד, אבל באדם מתחילה יציר הקב"ה גופו גולם, ואז נפה באפוי נשמת חיים, והפרק זה דבר גשמי לזרחני, וא"כ האדם נברא בצלם אלוקים, גם לו יש כח לקחת פעללה גשמית ולחפוץ אותה לדבר רוחני, וכמו שאים יכול ע"י פיו להקדיש קרבן או עז ואבן, והוא בזה דין מעלה לננהה וברת לשוחט בחוץ, אך באכילתו ושתיתו ועסוקיו אם יעשה אותן לזרוך עבודה ד' ולפי הדין, ויקבע עיתים לתורה, יתקדשו פועלותיו, ונמצא שככל מעשיו הם עובדות ד', ועל זה נאמר "בכל דרכיך דעהו". אולם על האדם להזהר מלהגרר הרבה אחרי הפרנסה, ולהפסיד את עבודה ד', שהיא המטרה, אז לא ישאר לו כלום מכל עמלו. ואין בהזה נ"מ כמה שעוטו לومة וכמהו עוסק לפרנסתו, אך אם עסוק לפרנסתו רוב היום כפי ההכרה אצלן, אבל התורה היא העיקר, עליון נאמר אם אadam עושה תורה עיקר ומלאכתו טפלה עושים לו עיקר בעולם הבא. והנה חצי מעמל האדם היא בשיל החירות ולצרכי אישתו שהוא מחויב בפרנסתה, וכן בבני התקנים חיב לפרנסם מן הדין, ונמצא שמלא כתו לשם שםים, אולם בבניו הגודלים בן הדין אינו מחויב לפרנסם, ומ"מ אם מפרנסם לשם שםים כדי להנכם לתורה ומצוות גם זה לשם שםים, אולם אם אינו מוחנכם לתורה ומצוות הלא כל עמלו לריק, ופעמים מפוזר הון וב כדי שבינוי יכולו להתרпрос בעצםם, ועל ידי זה הוא מסירם מן התורה. (חתימות הספר מאמר א').

ע"י מיום ההלכה מובטח לאדם שהוא בן עולם הבא. הנה בן עולם הבא והינו שלא ייחסו לו מכל ענייני העונג שיש שם, (כמו שא"כ מה שמצוין שככל ישראלי יש להם חלק לעולם הבא, יכול להיות שהוא רק חלק קטן, וכגדמצינו שא"פ) צדייקים אם יש בהם קטנות אכונה שלוחנים איינו שלם), ולזה צריך לקובעLIBO וונפשו לקיים את כל המצוות, וזה שיר'ך בלמידה ההלכות של כל מצוה כדי לדעת איך לקיים, (ומפרט באיזה הנסיבות שייך מכשולות ודברים אם לא ילמדם), וכן אמרו חז"ל כל השונה הלוויות בכל יום מובטחה לו שהוא בן עולם הבא, ואם בענייני העולם אדם מוחפש בפיתוח על כל דבר חשב, ק"ו בחמי עולם, ולימוד ההלכה בכל יום הוא הביטוח להיות בן עולם הבא. (חתימת הספר מואמר ב').

מכותב לגבר שהגיע לזקנה מה יעשה נכסיו. הנה ממצוינו בתורה ש אדם חייב לבקש טובת חברו אף אם חברו איננו מבקש זאת ממנו, וכדמצינו שח חייב להחזיר אבידה אף אם היא שווה רק פרוטה ללא שח חברו יודע מהאבהיה, וכ"ש אם הוא עומד להפסיד כל נכסיו. וא"כ אם הדבר נוגע לנפש האדם ודאי מחייב לעוררו על טובתו. והנה מצינו בדור שני תנתניא בא לעוררו עלית זקנותו אין נרג אחריו מלאת ימייו

פתיחה ישיבתית – הנה היקמת ישיבה בזמננו הוא ממש קיים התורה וכבוד שמים, כי התורה מהתומתת מיום ליום, וזה עומדת להשתכח מכל ישראל, ואוי להם לרבות מעלבונה של תורה, והחיזוב בזה הוא על כל אחד כדי ממןנו, וכיון שהה חי נפש יוציא בה הוצאות כמו שמווציא על חייו גופו.

איתא באבות אמר ר'ב"ל בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומוכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, ואם כך היה בזמן מה נאמר בזמננו שירדנו אלף מדרגות בלימוד התורה ובקיומה. והנה בלי תורה שבבעל פה כל קיוס האומה בסכנה, דלא כורת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בש سبيل תורה שבע"פ, והוא החזיקה את כל ישראל בכל הגזירות והשמדות שקמו בכל הדורות. והנה החוב הראשון של האב על בניו הוא ללימוד תורה, וזה קודם לחיזוב האב לדואג לבן לפרנסה, ואם הבן לא לומד בנערותו אח"כ כבר אין לו ידיו ללמידה, ולעתיד לבוא כמה יתתרmor עלי אביו שהפסיד לו את לימודי התורה, וישב בישיבה של מעלה

וכשיצאו ועמדו בCKETת ידי
אחווי חרב והרגום עד שלא
הכמים שלשה נחלי דם הין
וחולין לים הגזול, ושיעו
שלשה חלקיים דם ואחד מין
כרמייהם מגדלים של ישראל,
חובב ביהר- מלכות רומי
בני אדם, עד שהיה הדם יוץ
והיתה נמצאה שם בביתו ש-
בראשו הרוגיו ביתו, וכל קור
וכשתה בא לידי חשבון און
תפילין.

אלמנה ושבעת בניה ש-
אנדריווס קיסר תפס אלמנת
אחד מן הבנים בפני עצמו ז-
אין אנו משתוחים למעשי
פסוקים שברם מבוארות
וציוו והרגו אותם, וכשהגיגי
ואמרו לו השתחווה לאלה זה
למעשה ידי אדם, אנחנו נוש-
אחר, והקב"ה נשבע לנו ש-
וכו, אמרו לו הקיסר הריני
שיאמרו ששםמעת לדברי היל-
לו התנתק אללי עלייך קיסר
ומה אתה בשודם ומותביני
לא אتابיש מפני מלך
הकיסר וכי יש אלה לעילו
ראית, אמרו לו וכי יש רاش-
נאמר "ראשו כתם פז", (וכן)
יש לקב"ה אזנים ועינים ורונו
כח לאקלים מהו לא הצווע
שבעולם אין אתה הגון לעש
מייתה להקב"ה, ואם אין אתה
לו למקום, מיד ציוו עלייך
לאותו קיסר בחירות קיסר ח-
נתנווה לה והיתה מגפהתו
لتוך פי, והיה דבר וחולב
להרוגה עם, ואמר שכתב
בנו לא תשחטו ביום אחד",
וכי קיימת כל התורה כולה
ראשו, ושיערו חכמים שנות-
שנים וששה חדשים ושבע
העכו"ם מתרלים בשערן וב-
מה מעשה אביהם של אלו זו
באותה שעה אמרה להם אם
אל תזוז דעתך עלייך ונשבע
צ'זק בני, כי אני בנית שבע
בני ביום אחד, והוא רך בנו-
שוב אמרה להם בני אשורי
שבשתה ונוכח נבלות וטה-
שבשימים ולא הייתם באיכי
הגadol על ידכם, מיד עלתה
ואמרוה "אם הבנים שמהזה"
הריגת רשב"ג ורבי ישמע-
רשב"ג ואתר ר' ישמעאל כהן
ואמור לר' ישמעאל מפני מה
שבשותה נוכח נבלות וטה-
רבו ישמעאל אני אדון לפני
הדין ולא שפטנו אותו בא-
והיעדו בפנינו ולא קרכנו וד-
לבית המרוחץ או נפנינו לאכ-
יתומאים ואלמנות לתבעו פר-
אי השעה פניהו לנו, ונומ-
ואעפ"ג שהו יוצאין להריגה

שם העמיד עליהם חמישים אלף נשתייר מוהם אפלו אחד. אמרו ו'מושיכין ויזציאן מבקעת ידים זו חכמים ל'ם הגדול נמצאו שם, ו'א שבע שנים בצרו עכו'ם הרגו באנשי ביתר ארבעה רבוא לא מכל הפתחים ומכל הצינורות, לש מאות קופות קוצץ תפילין מהפה וקופה מהזקת שלש סאן, תה מוצאת טש מאות סאן של יסרו נפשם על קדושת ד'- נה עם שבעה בניה, ואמר לו כל שישתוחרה לע"ז, וכולם אמרו לו י' ידי אדם, ואמרו לאנדוריוס אחודות ד' ואיסור עבודה זהה, ע' בן השביעי הקטן שבוכלים ובענו להקב"ה שלא נعبد כלל אלא יהליפנו בעם אחר, שנאמר ע' זורק לך את הטבעת לפניו כדי ע' קיסר והשתווית לאלה זה, אמר על הדברים שאתמה אונור לי, ט' מבשר ודם שכמותך, ואני אין לאלקיים, אמר לו והלא כבר הביא לו פסוקים כשהשלאו אם גלים וידים), אמר לו וכי עולם של ל' אתם מיד, אמר לו שיטהות ניסים על ידר, ואני נתחיבנו הנה הוגו אותנו הרבה הרגים יש להרוגו, באה אימם ואמורה לו נון ליבני ואנשקרו תחילה, מיד מוחבקתו וממשקתו ונונתנת דדייה נופל לארץ. וביקשה מהקיסר בתורה "ושור או שהו ואת צאמר לו התינוק שיטה שבולים חזץ מספק זה, מיד חתכו את יוזו אותו תינוק ונמצא בו שתי שערות ומצחא, באותה שעה היו זקנים ובוכים בכיה גדולה, ואמרו מיה שבחו שכם הנרגים עלי, בסם בני לכו ואמרו לאברהם אבינו ממר בניתי מזבח והעלית עליו המזבחות והעלית עליו שבעת סיכון ולא בעמעה ואני במעשה, ככם שעשיטם את רצון אביכם לעולם אלא לקדש את שמך לגילג ונפללה ומותה, יצתה בת קול עאל כהן גדול- כתתפסו את גדול להריגה, היה רשב"ג בוכה אנו נהרגין כעובד ע"ז וכמלחלי ייפות וشكצים ומכשימים, אמר לו לך, לפעמים יש לנו לשפטו את רשותנו הטוב, או לעפומים נכנסנו ולשעות, ובאו באותה הפעם ניסתנן, ואמר להם המשמש שלו צאו האלמנה והוותום מעוניינים. היה מכך דים זה את זה, זה אומר

נトル רבי יeshu'a ג' את רשו של רשב"ג ור' יונתן והוא מוגפפו ומוחבקו ומונשקו, ואמר ליה ר' יונתן שונך בעפר והארץ נתמלא פָּרִי באבנים ועכברים וכמהללי שבותה, ולא הספיק לומר את הדבשין את החרב וחתוכו את ראשיו. באותה שעה אמר ר' יונתן את השמים ואטפחים זה בזה ואחריב את עולם בכיה תבכה בלילה, וכי בלילה בוכים ולא ביטום, נגזרה גזירה על רבי עקיבא להריגה, ונעשה לישורין אמר הקב"ה לישראל בני וכי לא הגדי שנאעפ' שאתם בוכים ומצטערים עכשוו על שהוא חרב בעונתויכם, אבל לעתיד תבאו שמחה שלמה, כדרכן שאני משוכח בהם.

הקב"ה יושב ומשمر מי שיש בו דברי ה' כגן חנניה מישראל ועזרה, אם עושה אדם טובות מוסרין לו מלואך אחד לשומו, ואם ק' נבאים וכותבים מוסרין לו שני מלאכים לש' קרא אדם תורה ונבאים וכותבים ונהנה משונן ואגדות ושימש תלמידי הכהנים, אז הקב"ה מ' אין העשה רצון ועובד. (פרק ל').

צורך לעשות שלום בארץ כפי שהקב"ה ע' כמו שהקב"ה עושה שלום באربع מאות ואלפים ורבבות של מלאכי הארץ שם עומדים ומוקדשים שמנו תמיד, מיציאת החמה ועד כבודו, ומשקיעת החמה עד יציאת החמה "ברוך בכבוד ד' ממקומו", וכן הקב"ה עושה כל לשונות ובכל בא עולם שברא בועלמו, קר' שלום בין כל אדם לחבריו ובין איש לאשתו, אהרן הכהן שהיא עושה שלום בין יששנים ובין ישראל לחכמים ובין חכם לחבירו ובין איש לאחריו, אלה נתקונות לטובה ועשן ובין בני ישראל, אני מוציא מאם בנימ שמכפה בכל שנה ונסנה וקוראיןYEAR ד' פניו אליך ויחזק לך יברוך לך וישמוך לך אליך ויחזק לך אליך וישם לך שלום".

מי נער מהעהז' והעהז' ב' בגל גסות הרוח (תחלת מעשי הרעים היו נשתקובצו כל להעלוות את ארון ד' מבית אבידבר אשר ממה הלהכה, מיד אמרו כולם שיבוא בעבשמדה פלישיטים, אבל בתורה כתוב "בכתף י' הארון והרכיבו ה' על העגלת, ומיד היה הארון השמים והארץ, וועוזא שלח את ידו ותפש שעה אמרו פושעי ישראל אל מללא לא שלר ותפש בארון נפל הארון לאין, מוה עשה את עוזא ונתלה ידו מן הארון, והוכר הדבר באורי בין הארץ ובין השמים. ואחתופל דיע' אמרה להם, ולכך מות חנינקה שהיא אחת מדיין, וציווה לבני ביתו אל תהיו במחלוקת לעולם במילכות בית דוד). אנשי דור המבול (ה-היינט) בגדיהם ומלהליכם ערומים בשוק). אנשי מ' "הבה נבנה לנו עיר וראשו בשמים ונעשה לנו על פנוי כל הארץ". אנשי סdom (שנאמרו "אונמי מ' וחטאיהם לד' מאד", רעים בגזול וחטאיהם בגזול מאד בחילול השם. דבר אחר לד' מאד שעולם והולclin וחוטאיין, וכשהיה לוט מדבר עמרון דבר הארץ אמרו לו גש הלאה, וכשהיה מדבר שאנין כדרך הארץ אמרו לו "האחד בא שפוט"). שנחריב. נובוכנדנצר (קדר בקומה היה ממדינה למדינה ומושיע לעיר וחבקו כל ב'

המלך (שאמר לו הקב"ה "לך והכית את עמלך ומגו' והмотה מאייש ועד אשה מעולל ועד יוק", והוא לא עשה כן אלא החריה את אגמ מלך עמלק ואת מיטב הצאן והבקר, ואמר "הקיימות את דבר ד'", ומה שלא נצטו לעשות שעשה את נוב עיר הכהנים הרוג, וזלז בעירויות במאה שנותן את מיכל בנו העשות תשובות בישראל, לפיק נחרג ונעקרה ממנה מלכות בית ישראל). וכן בני ישראל כלשהיו בארץ ישראל הייתה בהם גסות הרוח, ובזה גלו מארצם.

בני ישראל טענו לנביא יחזקאל שכשיגלו בין העכו"ם אינם צריכים לכבול מלכותם שמיים, ענה להם יחזקאל שעדין הם מוחיבים בדבר כיון שאמרו "כל אשר דבר ד' נעשה ונשמע", והקב"ה המליך מלכותו עליהם.

כשברא הקב"ה את העולם לא נמלך אל כלל עם התורה, והיה הקב"ה מבית בתורה וברא את העולם.

כיצד ישב הקב"ה וברא את עולם, חמש שיטות בדבר זה: שיטה ראשונה ברא הקב"ה שני אלפיים ורבבות אלפיים ושני אלפיים רבעות אלףים וככל שrifim ואראלים וכן שאר מלאכי השרת אין מספר, ולמעלה מohn חיות הקודש, ולמעלה מohn רקיע כען הקrho הנורא, ולמעלה ממן כסא החבוד, ולמעלה ממן יווש הקב"ה בשם השם העלונים.

בריאת העולם והדברים שקדמו לו- ז' דברים קדמוניים: תורה ותשובה וגיהנום וגן עדן וככסא החבוד ושמו של בן דוד ובית המקדש, (וכיון שברא הקב"ה את הגיהנום עמד הקב"ה וקילס את כל מעשי דין), ואח"כ ברא הקב"ה את השמיים ואת הארץ ואת כל אשד בהם, וככלון ורדון ויסdon וטפן גומן ומתחן ומישבן, ואחר שנבראו כל הנבראים שבשמים היו כולם צעקים ומיללים ובוכים בכיה גודלה, ואמרו לפניו רבונו של עולם מפני מה הזאתנו ממידה של קורת רוח, מה עשה הקב"ה כדי לפיס אותם, מכל ארבע מנות שברא הקב"ה בעולמו הביאן וקבע את צורתן בככסא החבוד שלו, פניו אדים מן בני אדם, פניו אויה מן החיה, פניו שור מן הבהמה, פניו נשר מן העופות. באורה שעיה אמר הקב"ה נטلت שכריו מכל מה שבראותי בעולמי, מיד כתוב הקב"ה את הדבר וחמת את הדבר שיהה כן עד עולם, כיון שהחטא ירושאל בעגל הביא הקב"ה את פניו הכרוב והכניסו תחת פניו השור.

שנו החכמים למי מוסרין מעשה המרכבה, אם חזית איש שהוא גובר על יצרו ואוהב את שכניו ומזכר בנהchat עם הבריות ומכללו את כל דבריו בדין ובמשפט ועינוי למתה וליבו לעמלה, ואפי' כשהיה בנווטו לא יצא עלי שםabis ולא קדם אלהו כל כיון, להו מוסרין ראש הפרקים.

המבול- משנוצר אדם הראשון עד המבול היה אלף ותרנ"ו שנה, וכל בא העולם היו מכעיסין ובאין לפניו, עד שהביאו עליהם את מי המבול, ואז פסק הקב"ה מלקרות ומלשנות ומעלשות כל מלאכה, שמויים שברא הקב"ה את העולם עד אותה שעה בכל יום ויום ישב על כסא כבודו, שליש היום היה קורא ושונה, ושליש היום דן את הדין, ושליש היום עושה צדקה וכן מפרנס ומכללו לכל בא עולם ואת כל מעשי דין שברא בעולם, וכיון שהביא את המבול לעולמים אז פסק הקב"ה מלקרות ומלשנות ומעלשות כל אותן מלאכות, והיתה מידה לפניו כמדת האבל, וכיון שבא נח לעולם ועשה רצונו של הקב"ה אמר לו הקב"ה שיבוא לתיבה אתה ובניך ונשי בניך אחרך". באotta שעה התיענץ מלאכי השתת והו קשורין תגר לפני הקב"ה, כמו שעשו קטגוריא כשברא הקב"ה את אה"ד"ה שהיו אמורים לפניו הקב"ה רבונו של עולם "מהו אנוש כי תצרכנו ובן אדם כי תפקדנו" וגו', באotta שעה אמר הקב"ה למלאכי השתת לנו עוניים במרקבה וו"יכם מלקטרגו בו עוד. כי אפי' אם אי ליה הי מותכוונים רים שהן כדרכם עמהם דברים לגור וישפט וכשהיה הולך ני העיר ויאצא

תְּהִלָּה וְשִׁלְמָה תְּהִלָּה וְשִׁלְמָה

卷之三

טַהֲרָה
מִכְוֹמֵדָה, אֶתְבָּשָׂר, לְלִבְנָה וּמִסּוּר
7692282@smm.com

בגמורות זיוון פנסט' (נדשות)
7692282@gmail.com
טל': 0737-289-669
ויתן גנשאות את התגבורותם

וְנִזְמָנָה לְתַבֵּן וְלְתַבִּיב אֶל־**רְשׁוֹתָיו**

ပုဂ္ဂန်မြတ် အသာဆုံး ရှိခိုင်း၊ ပုဂ္ဂန်မြတ် အသာဆုံး ရှိခိုင်း၊

מוציא לאור

ପାଦ ପାଦ କରସାମ କାନ ପା ପା ପା
ପା ପା ପା ପା ପା ପା ପା ପା ପା ପା

ତୁ କୁଳମାତ୍ର ନାହିଁ ଏହାରେ
କୁଳମାତ୍ର ନାହିଁ ଏହାରେ
କୁଳମାତ୍ର ନାହିଁ ଏହାରେ
କୁଳମାତ୍ର ନାହିଁ ଏହାରେ

ପାଇଁ
ଏକ

המגילה נאלה ונשען על מילוי הכתובת? מילוי הכתובת נאלה ונשען על המגילה? מילוי הכתובת נאלה ונשען על המגילה? מילוי הכתובת נאלה ונשען על המגילה? מילוי הכתובת נאלה ונשען על המגילה?

କାଳ ରୀ ଲାଗିଏ
ତାଙ୍କ ସି ପାଇଁ
ମନୁଷୀଙ୍କ

הה
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י

ଏ ମୁଣ୍ଡର ମୁଦ୍ରା ହେଲା ।
ଏ ମୁଣ୍ଡର ମୁଦ୍ରା କିମ୍ବା ଏକ ମୁଣ୍ଡର ମୁଦ୍ରା ହେଲା ।

ԵՐԵՎԱՆԻ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ԿԱռավարության
ԱՌԱՋԱԴՐԱՄ

ଶଲେଷ କରି ଆମ ମନ୍ଦିର ପାଇଁ ତଥା ମହାତ୍ମା

תורת היברין

הנפקה ה-152 בערך

תשנה ברורה משווה ברכותה מיטימן ש"ג סעיף י', נוד סוף רוסמין

תשנה ברורה

